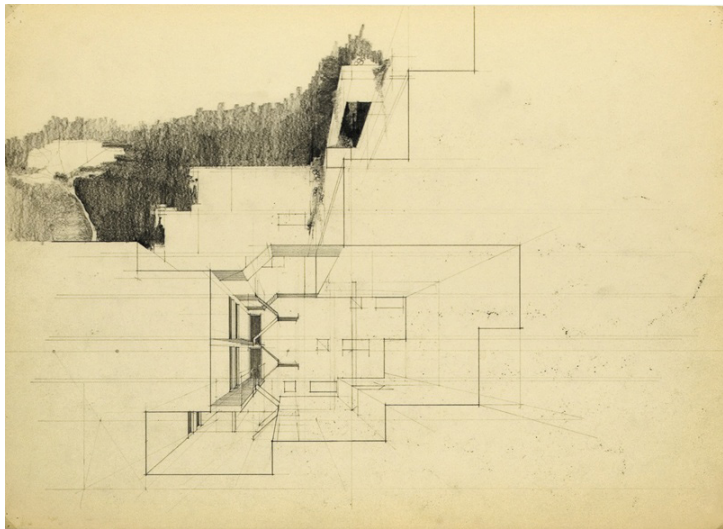

4 Impressions

Llegit com motiu de l'exposició *CLOTET/TUSQUETS*
el 22 de febrer de 2018 al COAC

Lluís Clotet

ETSAB — 05/25
breus
breves

Parlaré molt breument de l'exposició.

Llegiré aquestes quatre ratlles. així serà tot més breu i precís.

El dilluns passat quan començaven a muntar l'exposició i penjar els dibuixos sobre els *biombos*, uns dibuixos que alguns d'ells tenen més de 50 anys, vaig notar que tenia una certa perspectiva que em permetia mirar-m'ho tot plegat com si fos l'exposició de la feina feta per uns altres.

I vaig notar quatre impressions que m'agradaria comentar-vos.

La primera.

Quanta feina feta!

Però no era pas per que fóssim molt treballadors, per que hi dediquéssim moltes hores. Era per que el 95% del temps que treballàvem estàvem davant del paper i amb el llapis a la ma, i solament el 5% restant l'ocupaven les feines de gestió, permisos, reunions amb els clients, consultes d'ordenances. normatives, qüestions laborals, comptabilitat, concursos... Aquesta proporció al final de la nostra vida laboral, cap el 2010, s'havia invertit totalment i després de dedicar el 95% del temps a aquestes qüestions que trobàvem secundàries, arribaves absolutament esgotat davant del paper en blanc.

La segona.

L'exposició la vaig veure com un homenatge al dibuix. Un procediment artesà, fet amb les mans una disciplina que t'obliga a reflexionar constantment. No pots dibuixar res existent si no ho entens. No pots dibuixar res que imagines sense una intenció de partida, i es aleshores quan la pròpia disciplina del dibuix t'agafa i va constantment obligant-te a respondre les seves preguntes, a concretar per que qualsevol oblit, indefinició o dubte els posa en evidència.

La gran majoria dels dibuixos son dibuixos de feina, no son dibuixos per ensenyar el resultat final al client.

Estan plens de correccions i alternatives. No hi ha cap voluntat d'artisticitat, son eines de reflexió. Pot ser som l'última generació que ha treballat d'aquesta manera.

La tercera.

Ni l'Oscar ni jo veníem d'una saga familiar d'arquitectes, i això va marcar totalment els encàrrecs inicials que vàrem rebre.

Les primeres decoracions que vàrem fer, quan encara érem estudiants , ens les varen passar Federico Correa i Oriol Bohigas. Varen venir després botigues, exposicions, pisos d'amics i familiars, petits xalets en petites parcel·les en urbanitzacions deplorables, estands de fira per mostrar estampats de cortines i estovalles, portades de llibres, dissenys d'objectes... Vàrem tenir la sort enorme de rebre una educació que primava els coneixements generals per davant de les especialitzacions, Sabíem una mica de tot sense perdre la visió general.

I teníem el convenciment i la il·lusió de que en qual-sevol cosa, per petita que fos, es podia explicar tot.

La quarta i última.

La impressió més clara de totes va ser que l'exposició també explicava un temps que ja no hi es.

Desaparegut.

Aquell temps era més comprensibles per a tothom, era més esperançador, crèiem fins i tot que era possible millorar la realitat que ens envoltava.

Ara la complexitat del mon, pensem tan sols en els canvis tecnològics, es va allunyant de les nostres eines de coneixement, ens costa cada vegada més de llegir i digerir el que està passant, i dubtem de que puguem modificar alguna cosa.

Eren uns temps més amables, més sociables, eren uns temps en que, treballar i jugar podien ser una mateixa cosa.

© Del texto, Lluís Clotet i Ballús

© De la edició, ETSAB

© De la imatge, Studio PER - Arquitectura Catalana .Cat

Imatge portada: Perspectiva seccionada de l'interior
dels Apartaments “El Colomer”, 1975

Número 42

ETSAB breus — breves és una
col·lecció de lectures editada per:

ETSAB Escola Tècnica
Superior d'Arquitectura
de Barcelona